

Струмок

Василь Чухліб

Струмок був зовсім вузенький, як ниточка. Він весело дзюрчав поза городом, петляв поміж вербами на леваді. А потім вибігав на луг і губився у траві.

Тарасик знає, де починається струмок. Під Холодною горою є криничка, на дні якої б'є джерельце. З тієї кринички й витікає струмок. "А куди ж він тече?" — замислився Тарасик. Та й побіг до дідуся.

— Усі струмки — і великі, й маленькі, такі, як наш, — течуть у річку, — сказав дідусь. — Не було б струмків, то й річки не було б. От як!

Якось Тарасик із Славком пускали на струмку кораблики. Легенькі, вирізані із соснової кори. А вітрильця на них — із пір'їни. Струмок підхоплював кораблики і хутко ніс поміж звивистими зеленими берегами.

— Повний вперед! — командував Тарасик. І казав Славкові: — Наші кораблі аж до річки допливуть!

— Ти ще скажеш, що й до моря?

— А може, й до моря. Хоч один!

І тут хлоп'ята помітили, як один, другий кораблик опинилися на мілині. А раніше її не було. Еге, та їхній маленький струмок на очах стає ще меншим. Ось уже й дно оголилося, вода ледь жебонить.

— Дідусю, струмок висихає! — схвильовані, примчали вони додому.

Дідусь одразу й не повірив, поки сам не походив над струмком.

Наступного ранку вони йшли до Холодної гори. Дідусь із заступцем, а Славко й Тарасик несли на плечах металеву трубу.

— Ну, так воно і є! — мовив дідусь, заглянувши в криничку. — Джерело замулилось. Він вихлюпав із кринички застоюну воду, очистив дно, почав копати.

Коли на дні кринички завирувала вода, дідусь хутко вправив у розколину трубу.

Ну, тепер струмок оживе! — підбадьорював хлоп'ят і витирав піт з чола.

Дідусь присів на траву, Славко заглядав у криничку. — Живе вже! Живе! — загукав Тарасик.

Хлоп'ята побігли понад струмком, а він усе тікав і тікав вц них, і не можна було його наздогнати.

Корабликів за городом уже не було. Десь несла їх до річки нова вода.

Джерело: Олень на тому березі. Київ, "Веселка", 1987.